

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **Ing. M.H.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 14.12.2007, č.j. 1060/2007

t a k t o :

Žaloba **s e z a m í t á .**

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 15.1.2007, čj. OSZ-131162/VO-Že-2007 byl žalobci podle § 116 a § 117 zákona č. 186/1992 Sb. o služebním poměru příslušníků Policie ČR a podle § 159 a § 225 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen zákon) přiznán dnem 1.12.2006 příspěvek za službu ve výši 11.830,- Kč měsíčně, a dále bylo rozhodnuto, že od 1.1.2007 se výsluhový příspěvek (ve výši 11.830,- Kč) zvyšuje o 2,8 %, tj. na 12.162,- Kč. Odůvodnění rozhodnutí obsahuje konstatování, že služební poměr skončil dne 30.11.2006, příspěvek za službu se od 1.1.2007 považuje za výsluhový příspěvek a dále obsahuje výpočet příspěvku za službu.

Na základě odvolání, které žalobce proti rozhodnutí podal, bylo žalobou napadeným rozhodnutím uvedené rozhodnutí změněno tak, že

A) podle § 116 a § 117 zákona č. 186/1992 Sb. za použití § 227 odst. 1 zákona se přiznává dnem 1.12.2006 příspěvek za službu ve výši 11.830,- Kč.

B) podle § 225 zákona se příspěvek za službu poskytovaný podle dosavadních právních předpisů k 31.12.2006 považuje za výsluhový příspěvek podle zákona, a to ve výši, v jaké náležel ke dni 31.12.2006, tj. ve výši 11.830,- Kč měsíčně.

C) podle § 159 zákona se výsluhový příspěvek poskytovaný ve výši 11.830,- Kč měsíčně zvyšuje dnem 1.1.2007 o polovinu zvýšení procentní výměry důchodů, která činí 2,80%, tj. o částku 332,- Kč měsíčně, celkem tedy činí od 1.1.2007 12.162,- Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že odvolatel ukončil služební poměr dne 30.11.2006 a požádal o příspěvek za službu. Řízení o přiznání příspěvku za službu bylo zahájeno podle § 126 odst. 1 a 2 předchozího zákona č. 186/1992 Sb. a nebylo ukončeno za jeho účinnosti, tj. do 31.12.2006, proto pokračovalo od 1.1.2007 podle § 227 odst. 1 zákona; nárok na přiznání příspěvku za službu nepochybně je právem podle § 227 odst. 1 zákona a je obsažen jak v § 116 předchozího zákona, tak v § 157 zákona, byť se příspěvek za službu podle

předchozího zákona považuje za výsluhový příspěvek podle zákona. Od 1.1.2007 jej však nelze zvyšovat podle § 119 odst. 1 předchozího zákona, který byl ode dne účinnosti zákona, tj. od 1.1.2007, zrušen. Dnem 1.1.2007 se podle § 225 zákona příspěvek za službu poskytovaný podle dosavadních právních předpisů považuje za výsluhový příspěvek podle zákona, a to ve výši, v jaké náležel ke dni, který předcházel dni nabytí účinnosti zákona, tj. v daném případě ve výši 11.830,- Kč. Na výsluhový příspěvek se vztahuje ust. § 159 zákona o jeho zvyšování, který stanoví, že výsluhový příspěvek se zvyšuje stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů podle zvláštního právního předpisu, přičemž zvýšení činí polovinu zvýšení procentní výměry důchodů. Zvláštním právním předpisem je § 67 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění a nařízení vlády č. 461/2006 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2007. Podle tohoto nařízení se procentní výměra důchodů přiznaných od 1.1.1996 zvyšuje od splátky důchodu splatné po 31.12.2006 o 5,6%. Výsluhové příspěvky se zvyšují analogicky zvýšení důchodů, avšak pouze o polovinu zvýšení procentní výměry důchodů, tj. výsluhové příspěvky přiznané po 1.1.2006 se zvyšují o 2,80 %. Napadené rozhodnutí je s přihlédnutím ke skutečnosti, od kdy odvolatel výsluhový příspěvek pobírá, s touto úpravou v souladu. Z ust. § 225 zákona vyplývá, že výsluhový příspěvek přiznaný podle hmotněprávních ustanovení předchozího zákona jako příspěvek za službu a dnem 1.1.2007 transformovaný do výsluhového příspěvku, bude valorizován stejně jako výsluhový příspěvek přiznaný přímo podle zákona. Zákonnost a správnost zvyšování výsluhového příspěvku vojáků z povolání ode dne účinnosti zákona č. 221/1991 Sb., o vojácích z povolání, pouze o polovinu zvýšení procentní výměry důchodů byla přezkoumána Nejvyšším správním soudem, který v rozsudku 7 A 36/2001-43 ze dne 29.3.2004 shledal postup ministerstva obrany zákonným. V dané věci byl oprávněný služební funkcionář vázán ustanovením § 225 a § 159 zákona a nemohl rozhodnout, že výsluhový příspěvek se zvyšuje o částku vyšší, než činí polovina uvedeného zvýšení procentní výměry důchodů (jde v zásadě pouze o deklaratorní rozhodnutí). Výše zvýšení byla stanovena správně, a tomu odpovídá i vypočtená částka výsluhového příspěvku. Současně však nebylo možné přehlédnout, že rozhodnutí trpí některými formálně právními nedostatky, které, ač nedošlo ke změně v meritu věci, bylo nutno napravit.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že souhlasí s výrokem pod bodem A) napadeného rozhodnutí tj. výpočtem příspěvku za službu ve výši 11.830,- Kč. Má však za to, že řízení o žádosti, které nebylo ukončeno do konce roku 2006, mělo pokračovat tak, jak uvádí ustanovení § 227 odst. 1 zákona, s použitím příslušné části § 227 odst. 2 zákona, které stanoví, že *podle dosavadních právních předpisů se posuzují rozhodnutí a právní úkony, které směřují ke skončení služebního poměru, i když služební poměr příslušníka má na jejich základě skončit až po nabytí účinnosti zákona; ustanovení § 215 se v tomto případě neužije. Nároky související se skončením služebního poměru příslušníka uvedeného ve větě první se posuzují podle dosavadních právních předpisů.* Žalobce uvedl, že právní úkony směřovaly ke skončení služebního poměru, tudíž bylo nutné použít větu první: *Podle dosavadních právních předpisů se posuzují rozhodnutí a právní úkony, které směřují ke skončení služebního poměru,* věta: *i když služební poměr příslušníka má na jejich základě skončit až po nabytí účinnosti zákona,* pak použita být nemůže, neboť na žalobce nedopadá a poslední část: *ustanovení § 215 se v tomto případě neužije,* bude naplněna. Použita pak musí být věta druhá *Nároky související se skončením služebního poměru příslušníka uvedeného ve větě první se posuzují podle dosavadních předpisů.* Jak žalobce dále uvedl, právní úkon byl učiněn až dne 15.1.2007 a konečné rozhodnutí dne 14.12.2007, proto mělo být rozhodnuto podle dosavadních právních předpisů, tedy i podle § 119 zákona č. 186/1992 Sb.

Žalobce dále nesouhlasil s výrokem pod bodem B) napadeného rozhodnutí, s nímž by podle žalobce bylo možné souhlasit jen tehdy, pokud by šlo o sjednocení názvosloví *Příspěvek za službu a Výsluhový příspěvek* např. pro zjednodušení evidence v rámci sociálního zabezpečení apod., nikoli však tak, jak jej prezentuje žalovaný.

Žalobce nesouhlasí ani s výrokem bodem C) napadeného rozhodnutí, který podle žalobce nelze na žalobce aplikovat, neboť není –li osobou uvedenou v § 1 zákona (fyzickou osobou, která v bezpečnostním sboru vykonává službu), nelze na něj aplikovat § 159 zákona.

Postupem žalované tak podle žalobce dochází k rozporu mezi § 1 a § 225 zákona, tento rozpor buď zákonodárně nepostřehl nebo cílem zákonodárce v § 225 zákona bylo pouze sjednotit názvosloví pro zjednodušení evidence při zachování všech náležitostí, což žalobce pokládá za pravděpodobnější, a je proto zároveň toho názoru, že zákonodárce neměl v úmyslu měnit předchozí právní vztahy (vyjma názvu příspěvku), což dokládá citovaná druhá část věty § 225, podle níž mají být předcházející právní vztahy zachovány a to ve výši, v jaké náležely ke dni, který předcházel dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Předcházející právní vztahy byly řešeny zákonem č. 186/1992 Sb. v oblasti příspěvků za

službu dle § 116, § 117 a zejména § 119, podle kterého se přiznaný příspěvek zvyšuje ve stejných termínech a stejným způsobem jako procentní výměra částečného invalidního důchodu.

Žalobce uvedl, že žalobu podává i v zájmu zachování jeho právních jistot, které nabyl podle zákona č. 186/1992 Sb., a které jsou mu napadeným rozhodnutím odpírány. Služební poměr žalobce ukončil 30.11.2006, tedy za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb. Příspěvek za službu mu tedy náleží podle uvedeného zákona od 1.12.2006. Zákon č. 186/1992 Sb. žalobci tento příspěvek garantoval za dodržení pravidel v jeho ustanovení § 119. Dnešní nová úprava vychází z jiných principů, výpočet výsluh je příznivější, způsob jejich valorizace však nižší o jednu polovinu. Z pohledu retroaktivity není možné, aby došlo k jednostranné změně již založeného právního vztahu, pro žalobce nevýhodné. Pokud žalobce ukončil služební poměr za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb., musí mu být garantován způsob zvyšování příspěvku za službu stanovený v tomto zákoně. Jinak je žalobce diskriminován vůči těm příslušníkům, kteří ukončili služební poměr za účinnosti zákona č. 361/2003 Sb., a to třeba již v prvních měsících roku 2007, a jimž přesto za stejné roky výkonu služby před rokem 2007 je proveden výpočet jiným vyšším způsobem (§ 158 zákona) a proto je pak valorizován jen polovinou viz. § 159 zákona. Oproti tomu v případě žalobce bylo použito omezující pravidlo dle výše příspěvku za službu a následně pravidlo pro nižší zvyšování příspěvku. Žalobce je tedy diskriminován buď nesprávným výkladem zákona, nebo zákonem samotným. Podává tedy žalobu i z pohledu neoprávněného použití retroaktivity.

Žalobce pokládá argumentaci napadeného rozhodnutí za chybnou, ale i nejasnou. Žalovaný na jedné straně (strana 4 rozhodnutí) uvádí, že dřívější příspěvek nelze od 1.1.2007 zvyšovat podle § 119 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb., neboť tento zákon byl zrušen. Přitom však nový zákon pamatuje na variantu výpočtu podle předchozího zákona, a to v ustanovení § 227 odst. 1 a 2, zejména ve druhém odstavci, poslední větě „Nároky související se skončením služebního poměru příslušníka uvedeného ve větě první se posuzují podle dosavadních právních předpisů“. Do těchto nároků patří podle žalobce i nárok podle § 119 z.č. 186/1992 Sb. Za zmatečnou považuje žalobce i tu část odůvodnění rozhodnutí, která se týká vojáků z povolání, když žalobce vojákem z povolání nikdy nebyl. Žalobce po upřesnění žalobního petitu podáním ze dne 14.5.2008 žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zejména uvedl, že příspěvek za službu podle § 116 a 117 zákona č. 186/1992 Sb. je nárokem souvisejícím se skončením služebního poměru. Služební poměr žalobce skončil dnem 30.11.2006. Od 1.1.2007 se podle § 225 zákona příspěvek za službu poskytovaný podle dosavadních předpisů považuje za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona, a to ve výši, ve které náležel ke dni, který předcházel dni nabytí účinnosti zákona. Služební poměr žalobce skončil dnem 30.11.2006. Na základě žádosti o příspěvek za službu ze dne 4.12.2006 bylo dne 15.12.2006 zahájeno řízení ve věcech služebního poměru, které nebylo ukončeno za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb. Od 1.1.2007 proto pokračovalo podle § 227 odst. 1 zákona. Rozhodnutím ze dne 15.1.2007 byl žalobci podle § 159 a § 225 zákona zvýšen výsluhový příspěvek od 1.1.2007. Příspěvek za službu poskytovaný podle dosavadních právních předpisů se podle § 225 zákona považuje za výsluhový příspěvek podle zákona, má tedy do budoucna stejný právní režim jako výsluhový příspěvek přiznaný již za účinnosti nového zákona. Zrušený zákon č. 186/1992 Sb., nelze aplikovat a v souladu se zákazem retroaktivity je od 1.1.2007 aplikován nový zákon (zákon č. 361/2003 Sb.). K otázce nepřipustnosti zpětné účinnosti právních norem žalovaný odkázal na stanovisko veřejného ochránce práv. Dále uvedl, že stanovisko, že podle přechodných ustanovení nového zákona o služebním poměru náleží zvyšování dříve přiznaných příspěvků za službu jen způsobem upraveným novým zákonem, závazně vyložil i Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 7 A 36/2001 ze dne 29.3.2004 v obdobné věci týkající se výsluhových příspěvků v působnosti Ministerstva obrany. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice ze dne 21.8.2008 zejména uvedl, že správní orgán v rámci průtahů v řízení, kdy neukončil řízení za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb., musel aplikovat § 227 zákona č. 361/2003 Sb., což však žalobce nemohl nikterak ovlivnit. Nesouhlasil se stanoviskem veřejného ochránce práv, že zákon č. 361/2003 Sb., spadá do přípustné formy retroaktivity nepravé. Trval na tom, že jeho příspěvek za službu měl být zvyšován podle § 119 zákona č. 186/1992 Sb. a jeho zvyšování podle § 159 zákona č. 361/2003 Sb. považuje za diskriminační.

Při ústním jednání před soudem žalobce na žalobě trval a předal soudu doplňující podání, jehož obsahem je právní názor, že výpočet příspěvku za službu a jeho valorizace by se měla řídit jedním zákonem, a to buď zákonem č. 186/1992 Sb. nebo novým zákonem 361/2003 Sb., nikoli tedy tak, aby příspěvek za službu byl stanoven podle starého zákona a valorizován podle zákona nového. Žalobce

vedl, že považuje za podstatné, že ministerstvo vnitra rozhodovalo až dne 15.1., kdy již starý zákon nebyl účinný. Žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal žalobci náhradu za zaplacený soudní poplatek.

Zástupkyně žalovaného u jednání před soudem odkázala na vyjádření žalovaného k žalobě a uvedla, že řízení o přiznání příspěvku za službu bylo zahájeno v prosinci roku 2006, rozhodnuto bylo až v lednu 2007, příspěvek však byl žalobci přiznán od 1.12.2006. Samotná existence nároku a jeho výše tak byla posuzována podle zákona platného v době vzniku tohoto nároku. Žádala zamítnutí žaloby s tím, že žalovanému nevznikly náklady řízení.

Z podnětu podané žaloby soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. Soud vycházel z obsahu správního spisu předloženého žalovaným.

Do správního spisu je založeno oznámení ze dne 8.11.2006, číslo 226/2006 o tom, že služební poměr žalobce končí dnem 30.11.2006 uvolněním podle § 105 zákona č. 186/1992; žádost o uvolnění ze služebního poměru byla podána 29.9.2006. Do spisu je založena i žádost o příspěvek za službu datovaná dnem 7.12.2006 a podaná dne 15.12.2006. O této žádosti bylo rozhodnuto shora zmíněným prvostupňovým rozhodnutím ze dne 15.1.2007, tedy již za účinnosti zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (zákon), který nabyl účinnosti dne 1.1.2007 a jímž byl zrušen předchozí zákon č. 186/1992 Sb.

Vztah nové právní úpravy k úpravě dřívější a právním vztahům podle ní vzniklým vyjadřují obvykle přechodná ustanovení zákona. Právní vztahy, které vznikly za platnosti práva starého, se spravují zásadně tímto právem včetně otázek jejich vzniku, a to až do doby účinnosti práva nového; po jeho účinnosti se však řídí již výlučně tímto právem novým. Je věcí zákonodárce, zda v přechodných ustanoveních výslovně stanoví, že na právní vztahy vzniklé přede dnem nabytí účinnosti nového právního předpisu se vztahují dosavadní právní předpisy, nebo, že tyto právní vztahy se dnem účinnosti nového právního předpisu řídí tímto předpisem.

Žádost o příspěvek za službu byla podána a řízení o této žádosti bylo zahájeno ještě za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb. Rozhodnutí o žádosti bylo vydáno dne 15.1.2007, tj. již za účinnosti nového zákona. Na rozhodnutí dopadalo přechodné ustanovení § 227 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., (podle kterého *řízení ve věcech služebního poměru zahájené před nabytím účinnosti tohoto zákona provedou služební funkcionáři způsobem stanoveným v tomto zákoně, jestliže je rozhodováno o právu nebo povinnosti v něm obsaženém*). Nárok na přiznání příspěvku za službu je právem ve smyslu citovaného ustanovení, byl obsažen v § 116 a násl. zákona č. 186/1992 Sb. a je obsažen, byť jako výsluhový příspěvek, i v zákoně novém (§ 157 a násl. zákona). Příspěvek za službu byl přiznán dnem 1.12.2006 ve výši 11.830,- Kč, a to podle § 116 a § 117 zákona č. 186/1992 Sb.; protože příspěvek za službu je nárokem souvisejícím se skončením služebního poměru, tento nárok jako takový byl posouzen (přiznán a stanovena jeho výše) podle dosavadních právních předpisů (§ 227 odst. 2 poslední věta zákona).

K žalobní námitce, že žalobce není a nikdy nebyl osobou dle § 1 zákona, podle kterého *tento zákon upravuje právní poměry fyzických osob, které v bezpečnostním sboru vykonávají službu (dále jen příslušník), jejich odměňování, řízení ve věcech služebního poměru a organizační věci služby (dále jen služební vztahy)*, soud uvádí, že ačkoliv služební poměr žalobce skončil, trvají některé jeho důsledky, jako je v posuzovaném případě příspěvek za službu, resp. výsluhový příspěvek. Žalobce proto pod rozsah zákona spadá tím, že mu jako bývalému příslušníkovi vznikl nárok a byl přiznán příspěvek za službu, který je s účinností od 1.1.2007 považován za výsluhový příspěvek. Od tohoto data se proto na žalobce vztahuje (nový) zákon o služebním poměru č. 361/2003 Sb. Úvahy žalobce o rozporu § 1 s § 225, případně dalšími ustanoveními zákona, tak nejsou na místě.

Žalobce dovozuje, že jemu přiznaný příspěvek za službu mu měl být zvyšován podle zákona č. 186/1992 Sb., a namítá, že žalovaný porušil zásadu zákazu retroaktivity a vydané rozhodnutí je pro žalobce diskriminující.

Městský soud v Praze vycházel ze stávající judikatury, např. ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25.2.2010, č.j. 4 Ads 98/2009-55, vydaného v obdobné věci, v němž Nejvyšší správní soud zejména uvedl:

Klíčovým je v daném případě § 225 zákona o služebním poměru. Podle tohoto ustanovení se „*příspěvek za službu poskytovaný podle dosavadních právních předpisů považuje za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona, a to ve výši, v jaké náležel ke dni, který předcházel dni nabytí účinnosti tohoto zákona.*“ Jde o transformační ustanovení, které zavádí jednotný právní režim pro příspěvky za službu původně přiznané a poskytované na základě zákona č. 186/1992 Sb. a pro výsluhové příspěvky (nově) přiznané a poskytované na základě zákona o služebním poměru. Od 1. 1. 2007 je tak jejich režim sjednocen a podroben výlučně (novému) zákonu o služebním poměru.

Právní věda rozeznává retroaktivitu pravou a retroaktivitu nepravou. Prává retroaktivita zahrnuje případy, kdy právní norma reglementuje i vznik právního vztahu a nároky z něho vzešlé před její účinností. Nepravá retroaktivita oproti tomu spočívá v tom, že právní vztahy, které vznikly za platnosti práva starého, se spravují zásadně tímto právem a to až do doby účinnosti práva nového. Po jeho účinnosti se však řídí právem novým. Nepravá retroaktivita je obecně přijímaná, neboť zabezpečuje kontinuitu právního řádu. V případě nepravé retroaktivity nová právní norma ponechává staré právní úpravě k řešení otázku vzniku již existujících právních vztahů, v minulosti učiněných právních úkonů a nároků z nich plynoucích a pouze do budoucnosti mění práva a povinnosti spojené s těmito již vzniklými právními vztahy. Tomu odpovídá i důvodová zpráva k zákonu o služebním poměru, podle které „*pokud byl podle dosavadních předpisů poskytován příspěvek za službu, stává se tento příspěvek výsluhovým příspěvkem podle tohoto zákona. Jeho výše a způsob jeho stanovení vychází z dosavadních právních předpisů.*“ (srov. sněmovní tisk č. 256/0, IV. volební období Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, 2002, dostupný na www.psp.cz). Nová právní úprava nepřinesla žádnou změnu týkající se vzniku nároku na příspěvek za službu (výsluhový příspěvek) a určení jeho výše. Právní úprava valorizace výsluhových příspěvků nepůsobí zpětně, nýbrž do budoucnosti.

Podle § 159 zákona o služebním poměru „*výsluhový příspěvek se zvyšuje stejným způsobem a ve stejných termínech jako procentní výměra důchodů podle zvláštního právního předpisu, přičemž zvýšení výsluhového příspěvku činí polovinu zvýšení procentní výměry důchodů.*“ Vzhledem k tomu, že je sjednocen právní režim výsluhových příspěvků přiznaných ještě jako příspěvek za službu podle zákona č. 186/1992 Sb. a výsluhových příspěvků přiznaných již po 1. 1. 2007, zákon o služebním poměru neobsahuje žádnou výjimku pro výsluhové příspěvky přiznané a poskytované před 1. 1. 2007 za účinnosti zákona č. 186/1992 Sb. (tj. příspěvky za službu). Dosavadní příspěvky za službu, které byly poskytované podle zákona č. 186/1992 Sb., se poskytují nadále, byť právě v režimu institutu výsluhového příspěvku upraveného v předmětném ustanovení. Změnou právní úpravy nebyla dotčena ani jejich výše, která zůstala zachována v té hladině, v jaké náležela ke dni 31. 12. 2006. Jediné, co se změnilo, je právě způsob jejich valorizace. To konečně bylo cílem zákonodárce, neboť, jak vyplývá z důvodové zprávy k navrhovanému ustanovení „*konstrukce výsluhového příspěvku vychází z obdobného nároku obsaženého v dosavadní právní úpravě - z příspěvku za službu. ... Výsluhový příspěvek bude napříště valorizován nižším procentem než dosud a shodně s valorizací výsluhového příspěvku vojáků bude zvyšována částka odpovídat polovině procentního zvýšení důchodů z důchodového pojištění.*“ Uvedené ustanovení § 159 zákona o služebním poměru je tudíž zcela jednoznačným odrazem vůle zákonodárce.

K samotné otázce ústavnosti změny právního režimu poskytovaných „výsluhových příspěvků“ jako takových a jejich výše, potažmo i režimu jejich valorizace, se obecně již vyjádřil i Ústavní soud se svým nálezu ze dne 30. 4. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 17/96, z jeho závěrů vyplývá, že předmětná právní úprava není protiústavní.

Uvedené závěry dopadají podle městského soudu i na předmětnou věc posuzovanou městským soudem. Žalobce nedůvodně namítá, že došlo k porušení zákazu retroaktivity zákona. Za zpětně působící (prává retroaktivita) by bylo možné novou právní úpravu považovat pouze tehdy, kdyby měnila samotný vznik určitého právního vztahu nebo následky právního vztahu, které *nastaly přede dnem její účinnosti*. Tak tomu však v daném případě není. Nový zákon stanoví svou účinnost do budoucna a je proto z tohoto hlediska v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Nová úprava zvyšování výsluhových příspěvků nepůsobí zpětně, ale výlučně do budoucnosti. Jde tak o tzv. nepravou retroaktivitu, která zabezpečuje kontinuitu právního řádu a je obecně přijímaná. Správní orgány ve věci zvýšení výsluhového příspěvku žalobce rozhodovaly podle nového zákona č. 361/2003 Sb., v souladu s přechodnými ustanoveními tohoto zákona. Ustanovení § 225 nového zákona o služebním poměru sjednocuje režim příspěvků za službu přiznaných a poskytovaných na základě zákona č. 186/1992 Sb. a výsluhových příspěvků podle zákona č. 361/2003 Sb. a podrobuje je výlučně zákonu č. 361/2003 Sb. Nová právní úprava valorizace výsluhových příspěvků tedy dopadá shodně na příspěvky přiznané podle dosavadního i podle nového zákona, tedy žalobce nediskriminuje. Změna způsobu valorizace výsluhových příspěvků přiznaných a poskytovaných před 1.1.2007 oproti dřívějšímu stavu je

odrazem vůle zákonodárce, jemuž nelze upřít právo nově upravit společenské vztahy všude tam, kde to pokládá z hlediska veřejného zájmu za potřebné a účelné. Žalobní námitky nesprávné aplikace zákona ani žalobní námitky nepřípustné retroaktivity v rozporu s principy právního státu, proto za důvodné považovat nelze.

Městský soud v Praze na základě všech shora uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou. Proto podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť plně úspěšnému žalovanému náklady řízení před soudem nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek ust. § 102 a násl. s.ř.s., ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozsudku, prostřednictvím Městského soudu v Praze k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle § 105 odst. 2 s.ř.s., stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 25. května 2011

JUDr. Eva Pechová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková